

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

3. De proxima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

illa prior confessio non fuit sacramentalis, cum non fuerit iudici exhibita, ut supponimus.

Et quidem hoc certum apud omnes. Solum est quaestio: an etiam in hoc casu sufficiat poenitentem dicere in confuso: *Me accuso de peccatis iam in alia minus legitima Confessione narratis?*

In quo rursus certum sit, si Confessor illorum peccatorum notitiam habet in particulari, satis superque sufficere. Sic idem *ibid.* sicuti sufficit, si Confessor, qui meum peccatum abunde scit ut; si illud vidisset, vel illud ego extra Confessionem, consilij causa illi narrassem, dicam: *Me accuso de peccato quod vidisti*, vel, de quo consilium dedisti.

Quare quaestio est dumtaxat: An si tunc Confessor recordationem tam distinctam non haberet, sufficeret tamen notitia aliqua in confuso? Respondeo, varia hic aliquantulo minutiora tradi à nonnullis *ibid.* pro praxi satis sit in hoc eventu, quando confessio prior perfecta est coram non iudice (nam pro aliis, quando prior confessio fuit facta sine dolore, vel non integre, si supponatur legitimo iudici exposita, locum non habet hanc quaestio, & consequenter non est tunc necessario in particulari repetenda confessio, cum satis sit praedicta confusa notitia) regulariter sufficere si dicat poenitens *accuso me de peccatis in prior illa confessione recensitis*. Ita *ibid.* & Gaspard. Hurt. *disp. 8. de poenit. diff. 8.* Ratio breviter est, quia jam Confessor hoc modo resumere poterit distinctam cognitionem status poenitentis, & ex vi huius distinctae cognitionis jam factae sacramentalis, absolvere. Quod si non resumeret (ut certe frequenter occurrit) tunc satis erit si resumat confusam: vel si neque hanc resumeret, postulet à poenitente Confessor notitiam aliquam mediam, seu confusam praedictam peccatorum, quae sufficiat ad iudicium formandum, poenitentiamque taxandam: nec poenitentem cogat distinctam, novamque peccatorum confessionem afferre. Ratio est, quia tunc regulariter excitabitur memoria Confessoris, ut non procedat ad dandam poenitentiam ex illa prior cognitione sola, quae non fuit sacramentalis, & non sufficeret, quia peccata distinctè debent iudici legitimo exhiberi, sed ex utraque, id est ex hac praesenti confusa ut relata ad illam priorem distinctam: id quod in re morali nostra satis superque est. Ex dictis vides, quando secunda Confessio fit coram eodem Confessario (de hoc enim casu semper hic locuti sumus, nam si coram alio, iam dictum n. 7.) siue Confessio fuerit perperam exhibita ex defectu doloris, siue ex defectu examinis, siue quia facta est coram non iudice, siue quia aliquod peccatum sacrilegè tacitum est, semper debere, ita saltem in genere eam repeti, ut aliqua cognitio in confuso peccatorum redeat in memoriam Confessorij.

An autem Granadi 3. p. de Sac. contr. 7. tr. 9. d. 12. n. 3. Dianæ p. 5. tr. 14. q. 5. Ferrantini, de q. scand. d. p. q. 79. & ex parte Merceti solum quoad validitatem 3. p. de sacra. q. 9. art. 1. apud Dianam p. 4. tr. 4. ref. 203. opinio dicentium, quando Confessio invalida reiteranda est cum eodem Sacerdote, tunc sufficere poenitentem se accusare generatim de peccatis ipsi Sacerdoti Confessis, & sacrilegio admissio in illa invalida Confessione, deque alijs forte commissis postea, nam tunc Sacerdos (cum hi) valide, & licite absolvet, quamvis neque in confuso peccatorum neque poenitentiae impositae nullatenus recorderetur, sed recorderetur solum, illum sibi fuisse confessum. An inquam, hæc opinio saltem ex tantorum Doctorum autoritate sit probabilis, nobis otium non est persequi, cum praesertim, pro praxi eam, quae hactenus explicita sententia est suscipiendam esse, omnino velimus.

CAPUT III.

De Dilatione Absolutionis.

Differtur aliquando absolutio propter proximam non amotam: nonnunquam propter remotam, & lapsam; tertiò propter aliquod peccatum involuntarium. De singulis agere hic locus est.

§. I. Quid sit Occasio remota, quid proxima.

1. Proxima occasio est quando talis est ex quo peccatum mortale inducat: vel experientia confusa hoc hominem, talem affectum habere. Remota talis non est.

2. Alij sic definiunt cum Delugo *disp. 14. de cap. 10. num. 149.* Occasio proxima est, quae vel ferè nunquam vitatur homo, consideratis constantibus, absque novo peccato. Ut qui detinet carnalem domum, raro vel nunquam desinet facere, vel cogitatione peccare. Remota, quae non est

§. II. De Occasione remota.

3. Regula communis, & certa est: cum, quae occasione remota versatur, absolvi legitime potest. Ita idem *ibid.* num. 150. Ratio est, quia aliquod peccatum mortale, si non est in actu, sed in habitu, non exire de mundo: ad Coniunct. cap. 6. De peccatis exire de mundo: et ad sanè nec satis esset in actu, sed in habitu abire.

4. Hinc inferunt Doctores cum eodem *ibid.* propter absolvi adolescentes, qui versantur laborando, conversando cum feminis quae aliam domum morantur: licet sapè ex tali occasione, consensu, vel copula mortaliter peccent: si quidem non sint ex illa occasione solent homines peccare.

§. III. De Occasione proxima.

4. Regula item certa est & communis: ut quae occasione proxima est, absolvendus non est. Ita idem *ibid.* Ratio est, quia non habet propositum peccandi, qui peccati periculum (quale, siue illa occasio proxima) voluntariè subit: iuxta illud: *amat periculum, peribit in illud.*

6. Hæc tamen regula aliquot modis limitatur eodem *ibidem*. Primò, ut possit absolvi poenitentem, qui do habet extraordinarium dolorem, & propositum hæc quia faciunt jam illam non esse occasionem peccandi: quia homo sic armatus est fortis, adeoque possumus sperare victoriam.

Multa ad rem Caramuel in Reg. S. Bened. ad n. 10. Sanchez in *sel. d. 21. n. 9. & d. 10. n. 8.*

7. Secundò, quando proponeret alia media vitare: ut si occasio esset ex femina domesticæ personae, autem proponeret nunquam solum cum sola, colloqui aut inveni, ejus aspectum pro viribus declinare, &c.

8. Tertiò, quando occasio relinqui non possit, quæ scandalo, gravi infamia, vel detrimimento spirituali, vel temporali: tunc enim moraliter non dicatur quis occasionem voluntariè eligere, sed voluntariè pati. Sic Summus Pontifex *Constitutione frigidis & malef.* concessit frigidis, ac maleficiis domi permanere ut sorores: idque profectò propter scandalum separationis à matrimonio contracto: tamen esset periculum ratiuum, &c. Pari ergo ratio poterit filius familias v. g. absolvi, quamvis domi serva adsit, cum qua peccare consuevit: quam tamen ipsi expellere non potest, & nec facili, aut decore poterit. Sic etiam à fortiori, si cum fratre, vel sorore occasione peccandi, à quorum convictu sejungere quæ gravi detrimento, nequit: debet nihilominus remedia faciliora quæ potest, adhibere, ut ex se

